

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Urtos/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 6017897512
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6017897512.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci odsúdeného M. A., na neverejnom zasadnutí 29. marca 2022 o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. januára 2022, sp. zn. 5Ntc/9/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného M. A. zamietla.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 27. januára 2022, sp. zn. 5Ntc/9/2017, podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. v spojení s § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) žiadosť odsúdeného M. A. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni zo 14. novembra 2016 sp. zn. 45 Hv 115/16h, právoplatným 14. novembra 2016, uznaným na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. júla 2017 sp. zn. 5Ntc/9/2017, právoplatným 16. augusta 2017 zamietol.

Proti tomuto uzneseniu včas podal sťažnosť odsúdený M. A..

V písomnom odôvodnení podanej sťažnosti uviedol, že aj napriek zmene diferenciačnej skupiny bolo po prehodnotení jeho prístupu zmenené umiestnenie na inú ubytovňu, kde si plnil svoje pracovné povinnosti bez disciplinárneho potrestania, pričom má päť disciplinárnych odmiern. To podľa neho poukazuje na zmenu správania a uvedomovanie si dôsledkov protiprávneho konania. Podľa jeho názoru v zmysle komentára k § 66 ods. 2 Tr. zák. súd nemôže prihliadať na jeho predchádzajúce odsúdenia, nakoľko tieto boli posudzované samostatne a jej opätovné posúdenie by bolo v rozpore s § 38 Tr. zák. Poukázal na nálezy Ústavného súdu Českej republiky z 03. januára 2017 sp. zn. I. ÚS 2201/16, z 28. novembra 2018 sp. zn. II. ÚS 482/2018 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 23. apríla 2019 sp. zn.

3Tos/33/2019. Ďalej poznamenal, že zamietnutím jeho žiadosti s odkazom na jeho minulosť došlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Pripomenul podmienené prepustenie z výkonu trestu, na ktoré poukázal krajský súd v jeho uznesení. V tomto prípade však nedošlo k rozhodnutiu o neosvedčení sa v skúšobnej dobe. Následne dal do pozornosti judikatúru R 9/1989, R 71/1999, R 71/1999 a zásadu špeciality, ktorej sa dobrovoľne nevzdal. Z tohto dôvodu aj pri neosvedčení sa v skúšobnej dobe nemohol byť podľa neho uložený ďalší nepodmienečný trest odňatia slobody.

K svojej sťažnosti pripojil kópiu zápisnice z jeho výsluchu vedenom na Okresného súdu Banská Bystrica z 11. októbra 2018 sp. zn. 1T/17/2007, kde sa nevzdal uplatnenia zásady špeciality. Záverom požadoval, aby sa súd pridržiaval všetkých právnych noriem.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) po primárnom prieskume, či sťažnosť podala osoba na to oprávnená, v zákonom stanovenej lehote a na zákonom určenom mieste, zistiac, že zákonné podmienky uvedené v § 186 ods. 1 Tr. por. a § 187 ods. 1 Tr. por., splnenie ktorých je na podanie sťažnosti nevyhnutné, naplnené boli, následne na jej podklade preskúmal v rozsahu § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má odsúdený trvalý pobyt alebo posledný trvalý pobyt, alebo vykonáva trest odňatia slobody; inak je príslušný Krajský súd v Bratislave. Na zmenu rozhodných skutočností na určenie príslušnosti sa po začiatku konania neprihliada. Ak konanie o uznaní a výkone rozhodnutia začne na základe konania o európskom zatýkacom rozkaze, príslušným na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je krajský súd, ktorý koná o európskom zatýkacom rozkaze. O začatí konania o uznaní a výkone rozhodnutia upovedomí príslušný súd ministerstvo.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. súd príslušný podľa odseku 1 rozhoduje o všetkých súvisiacich otázkach vykonávacieho konania vrátane žiadosti justičného orgánu štátu pôvodu o zadržanie odsúdeného alebo o prijatie iného opatrenia na zabezpečenie toho, aby odsúdený zostal do prijatia rozhodnutia o uznaní a výkone na území Slovenskej republiky. Ak bolo súdu podľa prvej vety zaslané oznámenie o odovzdaní výkonu rozhodnutia z dôvodu, že sa odsúdený v čase vydania rozhodnutia o odovzdaní výkonu rozhodnutia nenachádzal v štáte pôvodu, súd o tejto skutočnosti bezodkladne informuje odsúdeného v jazyku, ktorému rozumie.

Podľa § 12 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. ak je rozhodnutie a osvedčenie doručené justičným orgánom štátu pôvodu priamo súdu, ktorý nie je príslušný na jeho uznanie a výkon, súd postúpi vec súdu príslušnému podľa odseku 1, o čom informuje justičný orgán štátu pôvodu. Ak nie je založená právomoc slovenských súdov na uznanie a výkon rozhodnutia podľa tohto zákona, príslušný súd vráti rozhodnutie s osvedčením justičnému orgánu štátu pôvodu bez vybavenia.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je povinný prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa čl. 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu. Pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia, vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia príslušný orgán vykonávajúceho štátu započíta do celkovej dĺžky odňatia slobody, ktorá sa má vykonať, celé obdobie odňatia slobody, ktoré sa už vykonalo v súvislosti s trestom, na ktorý sa vzťahuje vynesený rozsudok.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho

očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 415 ods. 1 Tr. por. o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienčné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 415 ods. 4 Tr. por. o návrhu podľa odsekov 1 až 3 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

Vychádzajúc z uvedených ustanovení a obsahu spisu, najvyšší súd k sťažnostným námietkam odsúdeného uvádza nasledovné.

Z procesného postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici vyplýva, že rozhodoval o otázke upravenej v § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., a teda bol podľa § 18 ods. 1 tohto zákona povinný prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie, vrátane podmienčného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, teda sa riadil právnymi predpismi Slovenskej republiky ako vykonávajúceho štátu rozhodnými pre posúdenie danej otázky, a preto postupoval v súlade s článkom 18 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

Riadiac sa týmto článkom rámcového rozhodnutia, prihliadol pri svojom rozhodovaní na § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., správne konštatujúc, že skutky právne posúdené ako zločin lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona, prečin pozbavenia osobnej slobody podľa § 899 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona a prečin utajenia dokladov podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona, pre ktorý bol M. A. právoplatne odsúdený rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni zo 14. novembra 2016 sp. zn. 45 Hv 115/16h, bolo potrebné právne posúdiť ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. Slovenskej republiky, na ktorý sa pri skúmaní formálnej podmienky podmienčného prepustenia vzťahuje ustanovenie § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., t. j. výkon dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z Trestného zákona (§ 66 ods. 1) je zrejmé, že okrem formálnej podmienky (ktorá v posudzovanom prípade splnená bola), zároveň aj súčasné splnenie dvoch materiálnych podmienok dáva súdu možnosť podmienčne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Jednou z nich je, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Preto z hľadiska splnenia materiálnych podmienok na postup súdu podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. nepostačuje len, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, ako sa to odsúdený mylne domnieva. Nevyhnutné je aj kladné zodpovedanie už skôr naznačenej otázky, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Práve na jej zodpovedanie je nevyhnutné skúmať minulosť odsúdeného. Tá je totiž významná pre záver, či takéto očakávanie od odsúdenej osoby je dôvodné alebo nie.

Správne a v súlade so zákonom preto postupoval prvostupňový súd, keď práve z dôvodu nesplnenia

tejto materiálnej podmienky podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody s poukazom na minulosť odsúdeného, podrobne uvedenú na strane 7 napadnutého uznesenia, dospel k záveru, že u odsúdeného M. A. nie sú splnené zákonné podmienky pre postup, ktorého sa domáhal.

Najvyšší súd rovnako ako súd prvého stupňa poukazuje na hodnotenie odsúdeného z výkonu trestu, z ktorého vyplýva len čiastočne kritický postoj k trestnej činnosti, menej priaznivá resocializačná prognóza a stredné riziko recidívy. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, ktorý pri posudzovaní žiadosti odsúdeného zobral do úvahy, že bol v minulosti 7 krát súdne trestaný v relatívne krátkych časových úsekoch medzi sebou a mal nariadený výkon zvyšku trestu v dobe podmiennečného prepustenia z dôvodu, že sa opakovane dopúšťal ďalšej trestnej činnosti. Z uvedených dôvodov dospel krajský súd k správne mu záveru, že odsúdený zatiaľ nepreukázal potrebné polepšenie a nemožno od neho dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a preto ďalší výkon trestu je u neho dôvodný.

K uplatnenej námietke nevzdania sa zásady špeciality najvyšší súd pripomína, že táto sa vzťahovala na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 25. septembra 2015, sp. zn. 1T/17/2007, a preto nie je možné na ňu v tejto veci prihliadať.

Riadiac sa týmito úvahami, najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.